

Sygn. akt III CSK 268/17

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku M. P.-S.
przy uczestnictwie L. N. i J. P.
o dział spadku i zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 stycznia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika L. N.
od postanowienia Sądu Okręgowego w N.
z dnia 11 stycznia 2017 r., sygn. akt III Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek wnioskodawczyni o zasądzenie kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 11 stycznia 2017 r. Sąd Okręgowy w N. - w sprawie o dział spadku i zniesienie współwłasności - oddalił apelację uczestnika L. N. od postanowienia Sądu Rejonowego w Z. z dnia 30 maja 2016 r.

Uczestnik wniósł skargę kasacyjną, wskazując, że nastąpiło rażące naruszenie prawa materialnego, gdyż nie wyodrębniono lokalu mieszkalnego, a zniesienie współwłasności nie nastąpiło przez podział rzeczy wspólnej, oraz że pominięte zostało ograniczone prawo rzeczowe skarżącego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Uzasadniając skargę kasacyjną przez złożenie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, wraz z uzasadnieniem, skarżący nie nawiązał do przyczyn kasacyjnych przewidzianych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. ani ich nie uzasadnił.

Za wnioskiem o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stoi wyłącznie poczucie pokrzywdzenia uczestnika oraz zarzuty co do sposobu podziału, jeżeli więc nawet te twierdzenia dadzą się ulokować w ramach przyczyny kasacyjnej przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to jednak nie wykazano ani nawet nie starano się wykazać, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Tymczasem wielokrotnie już podnoszono w judykaturze, że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, iż skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżący wykaże, że orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy (np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ

28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), a ponieważ w sprawie brak podstaw do odstąpienia od zasady wyrażonej w art. 520 § 1 k.p.c., oddalił żądanie wnioskodawczynie zasądzenia kosztów postępowania kasacyjnego (art. 520 § 1 w związku z art. 398²¹, 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c.).

aw

jw